

ДАНИЛО ЈОКАНОВИЋ

НЕСТВАРНИ ПРЕДЕЛИ

ТРУНКА ПРАШИНЕ

Трунка сам прашине мед другим трункама –
окожуена мноштвом а одувек сама

Чим ме ветар диже из скорелог блата
поглед ми побеже у звездана јата

До језгра атома у себе понирем
не знајући да л се рађам ил умирем

те се ко прашина бачена у очи
тек трунку по трунку могу осведочит

да ето постојим ко део целине
у којој и није ничег до прашине

и све ми се чини да још наде има
да се макар дигнем за добрим коњима

НЕСТВАРНИ ПРЕДЕЛИ

Најпре су то били нестварни предели
до којих ми нисмо ни могли ни смели,

а кад смо, напokon, ка свему пристали,
стизали до звезда, по води ходали,

с колко год је жара у нама горело
ветри би разнели све скупа с пепелом.

Ледници почеше, нагло, да се топе –
да дубље, у воду, упадају стопе,

да, још подно брда, клецају колена
као под тежином највећег камена,

где се навалио, на нејака плећа,
свеколики терет минулих столећа...

Одавно већ слутим, снег ће да напада,
када му се нико, ниоткуд не нада,

па ће да завеје ко у судњи час,
све у нама, али и све око нас,

и онда ће, опет, кроз зиме, и циче,
да се роде, неке, сасвим нове приче.

Ни у једној од њих, ма шта ново додам
знам, по води, више, нећу моћ да ходам.

Ништа неће бити исто као пре
осим вечног страха да ће да се мре.

Просуће се вино с астала на под,
постаће ми, сасвим, несигуран ход –

никад више нећу, некадања крила,
раскрилит у снагу која ме носила.

Деси ли се макар најмања незгода,
неће бити никог руку да ми дода,

да куцне у прозор или да наврати,
а све и да дође ја нећу ни знати...

Стигао ме умор, ал се прибојавам,
да угасим светло и одем да спавам,

све стрепећи да ћу скончати у мраку,
непознатом путу – страшном раскораку,

пред којим и није, могућност избора,
ништа више него пука метафора,

по којој смрт – и да – не мари за нас
после свега, ипак, дође као спас.

РЕЧИТОШЋУ ЖУБОРЕЊА

Речитошћу жуборења
Затроване мирне воде.
На обали покрај стења
Лудом шкољком шуми подне.

Не враћа се вода мору
Што је жубор тамо пречи
Но не може слушат гору
Од искони како јечи.

Са водом нас веже само
Неумитност нашег тока,
О жубору све што знамо
Слушали смо крај потока.

Имали смо с оне стране,
Више као туђе снове,
На дрвету пуне гране
И чекали с њих плодове.

Са главом у облацима,
Као да смо и сад боси,
И сузама у очима
Чијих вода вал нас носи,

Док на ветру негде шуми,
Жуто лишће, наш неспокој,
Кренули смо к својој шуми –
Али нема моста ка њој.

С обалом нас само веже
Оно дрво преко воде
До кога нам поглед сеже
И све чешће мисао оде.

Истањени касним летом
Тумачимо сан о води
И срастамо са дрветом
На које се шума своди.

С оне стране неко чека,
Загледан у речне вале,
Што се дуже од свог века
Надодају на обале,

Са нама је сном занесен
И водама мутним квашен
Давно ушао у јесен
И последњим листом маше.

НИТ ПО НИТ

Играјући по твом лицу
Ко зрак сунца низ оштрицу

Осмех ти се надодаје
На почетак вођен крајем

Тек израсла твоја крила
Снагу ветра раскрилила

Винувши се истог трена
Радостима опрљена

Нека све док узлет траје
Твој замах не посустаје

Па ни онда када схватиш
Да нас прате суноврати

Док се лепет и сад чује
Нит по нит ме ево снује

Као некад радост твоја
Исткана од чистих боја

У чије се топле шаре
Јарке боје тек зажаре

Играјући ти по лицу
Ко зрак сунца низ оштрицу

БРЕЗА

Бићу ти бреза испред куће
и чекаћу до у свануће
да чујем кад прозор шкрине
када се јавиш из тишине

па кад ме ветар зањише
да ти окна додирнем грањем
да ти уз прве капи кише
куцнем у прозор – раздањем